

Szűgyi Zoltán

A lélek elindul

lefejt magáról
a gyalázatos beszédet
lehámozza a haragot
hazugságot
leveti a gyarlóságot
és lábaira felhúzza
az alázatot
fejére a jóságosságot
teszi
alsó-
felsőtestét
türelemmel fedi
– szelídség lesz inge –
s fölébük a szeretet
palástját teríti

és amikor úgy érzi
az értelmet meghaladó
békeesség uralkodik már
könyörületes szívében
elindul lassan
kimérten

magával csak
a szép kert emlékét viszi

– mert neki szép volt
a kert
s a fű is
napégette-
foltosan
és betegen a diófa
alatta a roskatag paddal
és a ciprust beszövő
borostyán
a rozsdás szeder

*a málna
a vihartépte füge
az öreg vadszilvafa
magánya –*

*és megszűnik gyötrelme
– eltűnik örökre
minden nyoma*

*s a szeretett kutya
sírjának kőrózsáit
körülöleli a moha*